

LBRIS

We know
books

LAURA BREJE

Baliverne
– POEZII –

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2025

Cuprins

Cuprins muzical ... 5

Stăteam ... 9

Erou ... 11

Pierdut ... 13

Colaps Interior ... 15

Privind ... 17

Teamă ... 19

Gol predestinat ... 21

Bizar ... 23

Nelocuita ... 25

Înecat în anotimpuri ... 27

Mestecând iluzii ... 30

Concesie ... 31

Sinovie ... 33

Abisal ... 35

Emfază Rizomatică ... 37

Febril ... 39

Ecouri ... 42

Mistuitoar ... 44

August Albastru ... 46

Edificat ... 49

Metamorfoză ... 51

Făgăduință ... 53

Beatitudine ... 55

Nimeric ... 56

Supliciu ... 58

În iriși mă propag ... 59

Risipire ... 60

Fiori ... 61

Zbucium ... 63

Diluviu ... 65

Efemeritate obtură ... 67

Utopie din melancolie ... 69

Obscur ... 71

Negură ... 72

Vineri azi și vineri mâine ... 74

Himeric ... 76

*Hrănită cu poeme,
rătăcită-n muzica ce geme.*

Pentru mine, cea din trecut

*Te-am pierdut în necunoscut,
Te-am căutat, tu m-ai știut.
Prin visul nostru tainic, mut,
Sunt ce-ai crezut că n-ai putut.*

*Te iubesc,
din început.*

Stăteam

Stăteam în baie, rezemată
De peretele albastru,
Stăteam într-un copac, captată
De măreția cerului sihastru.

Clipind, inima speriată,
O nostalgie mă cuprinde,
Sub gene-i ud și știu îndată,
Apari când bolta se aprinde.

Mila ta nu e placidă,
Când învinețești tot dorul,
În podul palmei sunt strivită,
Ce gust amar mai are solul!

Am mai șurluit din ele,
Pestrițele unei dureri criante,
Vinețiul unei stele,
Din sângele unei pistruiate.

Stăteam în pat, privind tavanul
Cel murdar și atât de anost,
Stăteam, scorjind fundalul,
Și-am vrut să fug, dar n-are rost.

Moale-n vârfulile tale,
Aleanu-i scurs în intestine,
Mi-ai smuls câteva petale,
Mă veștejesc privind spre tine.

Mi-ai călcat domol pe glas,
Făcând gaură-n suflare,
Privind în ceață către ceas,
Suspîn spre ziua următoare.

Erou

În vechea geantă prăfuită,
Șade-un morman de haine uzate,
Geanta nu-ți e curățită,
Nici hainele nu-s aranjate.

E toamnă și frunzele-s spălate,
Au scrijelit asfaltul ros,
Acum sunt reci și prea uscate,
Iar eu îmi rog un timp frumos.

În toamna de un vifor orb,
A sosit și timpul tău,
Să pleci în timp ce eu mă holb',
Rugând să fi ferit de rău.

Nu c-ai vrea sau ți-ai dori,
O povară așa mare,
Dar când războiul vrea să vii,
Tu fugi spre el cu întristare.

Și-am așteptat un timp prea lung,
Rugându-mă-n lumini nocturne,
Am spus solemn că n-am să plâng,
Când tu n-ai să mai ai ce-mi spune.

Sunt eu și-o casă pustie,
Farfuria ți-e pe masă,
Am vorbit rece, uimită,
Că încă n-ai venit acasă.

Ți-am pus hainele la curățat,
Ți le-am împăturit frumos,
Și-au devenit haine de dat,
Căci tu nu le găsești folos.

Ți-am păstrat loc conturat,
În așternuturile gri,
Dar cum să apari când mi-ești furat?
Și eu aștept și acum să-nvii.

Ochii-mi sunt pierduți în zare,
Și-n casă aud iar un ecou,
Aud iar glasul celui care,
A murit ca un erou.

Pierdut

Pierdut în orizontul cabalistic,
Într-un dedal de reverii,
Rupt dintr-un cuget chistic,
Iluzia-ncepe a robii.

Pierdut în frenezii subțiri,
Îmi simt osul obosit,
Învălmășit între ieșiri,
Încă nu mă simt cârpit.

Pierdut în mugurii trecutului,
Reminiscențe mă scrobesc,
Eu rămân urâtului,
Când ele mă adâncesc.

Pierdut în umbrele diurne,
Îngenunchez în fața soarelui bolnav,
Orbit de lumini nocturne,
Lovit de stele mult prea grav.

Pierdut în privirea ei,
Ciclorama sufletului amețit,
În mierea de pe buza ei,
Sub sânul ei sunt risipit.

Pierdut în sumbrul tot,
În necunoscutele bizare,
Prind neputințele de cot,
Ochi în ochi, la o plimbare.

Colaps Interior

Timbre sfredelite,
Între ziduri bleumarin,
De apă morții înghițite,
Fierb în vinul din pelin.

Glasuri nesfârșite,
Valuri ce se sting în rând,
Tonul din corzile-ncrețite,
Din sminteală fac veșmânt.

Ecouri gălbejite,
Sorbind impuritatea,
Fărâme albăstrite,
În genunchi stă realitatea.

Murmure exorbitante,
Tăișul lor e abisal,
Gândurile-s agasante,
Surâd placid și imoral.

N-am eșuat, le spun,
Cu glasul-n spațiul de sub sol,
Încerc acut să mă adun,
Eu nu voi fi deșertul lor.

Pustiul ăsta ofilit,
Bea din neputința mea,
Pustiul timpului smintit,
Agață greu de carnea mea.

Și-am să m-adun când am să pot,
Căci sunt vexat în secunde taciturne,
Flămând privesc spre antidot,
Mestecând amărăciune.

Când pasiunea ia amploare,
Întorc obrazul vinețit,
Ghemuit în sufocare,
De freamăt m-am îndrăgostit.

Privind

Privind un tablou criant,
Îl descrie prea mios,
În loc să-i pară consternant,
Îl absoarbe până-n os.

Privind viforul năprasnic,
Dumicând frunze stafidite,
Le admiră chiar obraznic,
Chinul de care-s jigărite.

Privind bolta care se strânge,
C-o privire prea fervidă,
Nu bag de seamă că-i ajunge,
Să se scalde-n vremea vidă.

Privind atent și contemplând,
Asupra ființei taciturne,
O studiază prea flămând,
Nutrind conturul unei urme.

Furând sobru, dar cinstit,
Câte-un punct plin de blândețe,
Pare a fi tocmai nutrit,
De greu, frig și frumusețe.

Scrutând-o-n feluri diferite,
Înghițit de tot ce-i pur,
Îi respiră însușirile smerite,
Făptura ei n-are cusur.

